

Оксана ЛИХОГЛЯД – молода поетка. Народилася 5 квітня 1989 року в місті Вінниці. 2012 року закінчила Вінницький національний аграрний університет і здобула кваліфікацію бакалавра з менеджменту, менеджера-адміністратора. Одружена, виховує двох маленьких донечок.

Публікувалася в літературних журналах «Гарний настрій», «Чорнильна хвиля», «Дніпро», за підсумками фестивалю АТР у м. Херсоні її вірші ввійшли до альманаху, який наразі готується до друку. Активна дописувачка літературних Інтернет-форумів.

ЛИСТИ ПРО НЕДОСКАЗАНЕ

Листи про недосказане
Ховаються зім'ятими.
Під ковдрою, під фразами,
Де стіл і чай із м'ятою.

Листи про недосказане
Не хочуть бути знайдені.
Тебе вони би вразили,
Тому, що вони чартерні.

Тому, що адресовані,
Тому, хто бачить сірими,
Картинками фіксовані,
Очима зрозумілими.

Хто носить шарфи в'язані,
І речі не прасовані.
Листи про недосказане
За давніми розмовами.

ЗИМОВИЙ РАНОК

Як мозаїчно падають сніжинки,
В картинку пазлів склавшись на землі.
Кружляють в небі вільно щохвилинки,
Тендітні діти панночки-зими.

Вклоняються повільно в реверансі
І білим прядивом вкриваються ліси.
Підхопить вітер їх – і знову в танці
Вальсують під симфонію краси.

Мороз поклав чарівні візерунки,
Оздобивши озера кришталем.
І ковзанки – малечі в подарунки –
Втішатися зимовим ясним днем

Ніч випускає зорі із кишені
І щедро сипле ними в висоті,
Ялинки – білосніжні наречені,
Дрімають у солодкім забутті.

Крізь хмари пробивається світанок,
Червоним запалився в далині.
О, дивовижний і казковий ранок!
Так незабутньо й радісно мені!

ОСІННЯ ОКТАВА

І якщо уже п'ється не кава,
І якщо так набрид листопад!..
Це остання осіння октава,
Коли титри сумарно у ряд

Викарбовують сухі нерви
І виспівують всю печаль,
Часом хочеться лінії стерти,
Перейти на нову магістраль.

Загубитися в тінях міста,
Розчинитися в пустоті,
Ніби ти і є Монте Крісто,
Відаватися самоті.

Саме ти циркулюєш у венах
Та лишаєш пунктирами дні...
І твій відголос – у знаменах,
А знамена у тиші... ні?

Мабуть, ні! І холоне не кава,
Та набрид не лише листопад.
Це остання осіння октава
Й не остання із твоїх вад.

Я ЧИТАЮ ТЕБЕ У ВІРШАХ

Я читаю тебе у віршах,
Ти у галасі звуків – тиша.
Ти пахуча півонія літа,
Я тобою давно оповита.

Ти зганяєш серпанки ранком
І вдягаєш свою вишиванку.
Пролягаєш в мені візерунком
І п'янким та солодким трунком

Розчиняєшся в моїм тілі...
Комірці такі ніжно-білі,
Відтіняють твою засмагу...
Ти втамовуєш мою спрагу.

А я прагну тебе, волюю
І писати ці вірші смію,
Бо кохаю і знаю не дарма,
Ти є доля моя і карма.

ХТО ЦЯ ДІВЧИНА?

Хто ця дівчина,
Що сміється ласкаво весною?

Хто заквітчана,
Що їй хилиться місяць дугою?
Де це бачено –
Щоб забрала в берези сережки?!
На побачення
Йде, барвінком встеляються стежки.

Зеленлистом
Виблискують очі, мов пастка.
У намисті –
Незнана, неначе казка.

Не зірви її,
Бо, як фея моргана, розтане.
Бережи її
І цілуй дощовими вустами.

Ясним сонцем
Обігрій, теплим променем літа,
Охоронцем
Захисти від холодного вітру.

І веселкою
Розфарбуються буднів картини.
І лелекою
Вона стане твоєю єдиною.